

ANADOLU ŞİİRLERİ

Tematik Şiirler Dizisi: 9

© ŞİİR PARKI

İÇİNDEKİLER:

Adım adım Anadolu - Behçet Kemal Çağlar - 5
Ah Anadolum - Nuri Can - Aşık Çağları - 8
Ana-bacı-avrat - Nüzhet Erman - 12
Anadolu - Ahmed Arif - 14
Anadolu - Aka Gündüz - 18
Anadolu - Altay Taşkın - 20
Anadolu - Ceyhun Atuf Kansu - 22
Anadolu - Fazıl Hüsnü Dağlarca - 25
Anadolu - Hülâgü İlhan Tunc - 27
Anadolu - Kenan Çarboğa - 29
Anadolu - Kenan Erzurum - 31
Anadolu - Mehmet Emin Yurdakul - 34
Anadolu - Orhan Seyfi Şirin - 40
Anadolu - Rıza Tevfik Bölükbaşı - 43
Anadolu - Yavuz Bülent Bakiler - 46
Anadolu akşamı - Halit Fahri Ozansoy - 48
Anadolu dedim de - Kerim Aydın Erdem - 50
Anadolu doluyum - Uğur Işılak - 52
Anadolu hasreti - Ömer Bedrettin Uşaklı - 54
Anadolu havaları - Özdemir Asaf - 56
Anadolu insanı - Ali Püsküllüoğlu - 58
Anadolu kadını - Bekir Sıtkı Erdoğan - 60
Anadolu kadınlarına - Şükûfe Nihal - 62
Anadolu köyleri - Şükûfe Nihal - 64
Anadolu sevgisi - Abdurrahim Karakoç - 67
Anadolu toprağı - Orhan Seyfi Orhon - 69

Anadolu türküleri - Mustafa Ceylan - 72
Anadolu uygarlıkları - Günay Tulun - 74
Anadolu yolculuğu - Sabahattin Kudret Aksal - 76
Anadolu yollarında - Halim Yağcıoğlu - 78
Anadolu'da - Tahsin Saraç - 81
Anadolu'da Arkadya - Hasan İzzettin Dinamo - 83
Anadolu'da bahar - Abdurrahim Karakoç - 86
Anadolulu gelin - Göktürk Mehmet Uytun - 89
Anadolum - Mehmet Erol - 91
Anadolum sana doymadım - Mustafa Ceylan - 93
Anadolum! Yine sana susadım - Behçet Kemal
Çağlar - 95
Anadolu'nun namlusunda son kurşun - Ceyhun
Atuf Kansu - 98
Anadolu'yum ben - Cihan Başhan - 101
Aşk olacaksa - Mehmet Sani Özel - 104
Atatürk Anadolu'da - S. Kudret Aksal - 107
Ay, Anadolu dağları - Ali Püsküllüoğlu - 109
Ben Anadolu çocuğuyum - Kayahan - 111
Ben Anadolu'yum - Hikmet Elitaş - 114
Ben Anadolu'yum - Ülkü Duysak - 117
Bi tane daha - Bedri Rahmi Eyüboğlu - 119
Biri Anadolu, biri Atatürk - Âşık Şeref Taşhova -
125
Bu vatan kimin? - Orhan Şaik Gökyay - 127
Coşar koç yiğitler coşar - Aşık Daimî - 129
Çukurova koşması - İsmail Arslan - 132
Destan Anadolu - Şahinkaya Dil - 134

Egemenlik kayıtsız-şartsız ulusundur - Nüzhet Erman - 136
Eski Anadolu yolları - M. Güner Demiray - 139
Gelgelelim - Arif Damar - 142
"İlk kurşun"um ben Anadolu'da - Özbek İncebayraktar - 143
Mezopotamya - Necat İltaş - 146
Seni.. Anadolum, umudum - Nihat Behram - 151
Susan Anadolu - Ömer Faruk Toprak - 154
Türkiye - Attila İlhan - 157
Uyanan doğdukça Anadolu'ya - Halil Kocagöz - 160
Vatan destanı - Halit Fahri Ozansoy - 163
Yarı Köroğlu - yarı Karacaoğlu - Nüzhet Erman - 166

ADIM ADIM ANADOLU

Geçmedim durmıyan ekspresle
Değildim açıktan kıvrılan yatta
Gezdim karış karış şevkle, hevesle
Bazı boz yaylıda, bazı al atta.

Halı orta yayla, sedir Erzurum
Bahçemdir Alanya, Van, Mersin, Bodrum
Fıskiyem Manavgat, Gırnavuk, Tortum
Çok yıkandım Meriç, Seyhan, Fıratta.

Oldu kaç pınara avuçlarım tas
Ne başımda humma, ne içimde pas
Alnıma değdi Kop, Süphan, Erciyas
Hararet söndürdüm ben Araratta.

Uşakta şevkimi kendim dokudum.
Bolu'da Yunus'u ezber okudum,
Antalya'da bülbül oldum şakıdım
Gönlüm ne kafeste, ne de kanatta.

Konyada gönlümü sürdüm ve ekdim
Antepte zevkimi inbikten çektim
Yaylada Türkmendim, dağda zeybektim
Türk'ün birliğini tattım hayatta.

Bendedir etekte açan nergisler
Bendedir tepeyi kaplıyan sisler
Bendedir harmanda yanan göğüsler
Bendedir savrulan, kalan hasatta.

Gördüm şamanların torunlarını
Seyrettim halay ve horonlarını,
Ayine benzettim oyunlarını
Ben garbe pey sürmem artık mezatta.

Bir bitmeyen sızı, bir sonsuz tasa
Yapan halk, başkası toplayan parsa
Ey Tanrı bu halkın günahı varsa
Ver de yükleyim onu sıratla.

Yeşerir defnedir, kurur gül olur
Kızar kılıçlaşır, sever tül olur
Ah etse karşıki dağlar kül olur
Susar bozkır denen bir Arafatta.

Ey baş, yap gönlün ne isterse canı,
Murat dağı, Murat suyunu tanı
Yeri ister nehir, ister dağ yanı
Çağlar ikisinde birden, Muratda.

BEHÇET KEMAL ÇAĞLAR
(1908 - 1969)

Taha Toros Arşivi, 001515116006

AH ANADOLU'M

Nuri Can

Yükledin yükümü gurbet ellere
Dur diyen olmadı ah Anadolu'm
Kor düştü yanıyor bak yüreklere
Su veren kalmadı vah Anadolu'm

Çağları

Kafeste bülbül gibi zar ağlarım
Yaş silen olmadı ah Anadolu'm..

Zay olup gitti de gençlik çağlarım
Hal bilen olmadı vah Anadolu'm

Nuri Can

Dalımda bir heybe gözyaşı dolu
Uzadıkça uzar gurbetin yolu
İstersen ardımda çalma davulu
Gidenler dönmüyor ah Anadolu'm

Çağları

Pir Sultan'lar misali sürgündeyim
Gel diyen olmadı ah Anadolu'm..
Yol vermezki dağlar yare gideyim
El veren olmadı vah Anadolu'm

Nuri Can

Dağların başına duman sis çökmüş
Her geçen bu yolda gözyaşı dökmüş
Bakarım yavrular boynunu bükmüş
Gitmek zor geliyor ah Anadolu'm

Çağları

Gurbetin kahrı zorumuş zor meğer
Yiğit namerde baş eğermi eğer
Beden burda,gönül sılada gezer
Yol bulan olmadı ah Anadolu'm

Nuri Can

Çekeriz çileyi çekeriz kahrı
Adımız garibe çıkmıştır gayrı
Anadan babadan bacıdan ayrı
İçimiz kanıyor ah Anadolu'm

Çağları

Bilmem kader firgat, bilmem tecelli
Yıllardır bitmedi gurbet mecali
Gözümde tütüyor yarin hayali
Kar Veren olmadı vah Anadolu'm

Nuri Can

Kimi zevk peşinde sefaya dalmış
Kimisi yokluktan derten bunalmış
kimi sakat kimi arada kalmış
Yoksulluk ar geliyor vah Anadolu'm

Çağlari

Nasıl kıydılar bize kim yolladı
Bizde insanız bu ülke evladı
Yurt oldu bize ellerin hoyradı
Ömrümüz bitiyor ah Anadolu'm

Nuri Can

Hainler maskeyi yüzüne çekmiş
Doğrunun gözleri ırmakmış selmiş
Yiğitler namerde boynunu eğmiş
Gücümüz yetmiyor ah Anadolu'm

Çağlari

Ölümden korkum yok ya ayrılık bor
Gün be gün eriyorum kar gibi yar
İçim yanıyor volkanlar gibi kor
Alevsiz dumansız vah Anadolu'm ...

NURİ CAN - ÂŞIK ÇAĞLARI

ANA - BACI - AVRAT

Kimi avrat — kimi kaşık düşmanı
Kimi bacım der — anam der

Kadınlar taşır yükünü Anadolu'nun
Anadolu'nun kahrını kadınlar çeker

Düşegelmiş yüzyıllardır kismetlerine
Hasret ve kan — korku ve ter

Şaşırırsın kolaylığına — ucuzluğuna saadetin
Bir beşibiryerde — birkaç basma — biraz
şeker

Şahittir toprağın ondan — onun topraktan
çektiğine
Sabandaki demir — kağındaki teker

Ya çapada — ya odunda — ya harmanda
Ya üç — beş keçinin ardında seker

Onunla doğurgan Türkiye — onunla zengin
ama
Konuşmada hak yok — sofralarda yer

Karanlık — uzak ve susuz Anadolu'da
Kadın hiç — kadın her şey — kadın hanım —
kadın er.

NÜZHET ERMAN
(1926 - 1996)

Hem Hürriyet-Hem Ekmek, S. 61

ANADOLU

Beşikler vermişim Nuh'a,
Salıncaklar, hamaklar,
Havva Ana'n dünkü çocuk sayılır,
Anadoluyum ben,
Tanıyor musun?

Utanırım,
Utanırım fıkarcılıktan,
Ele, güne karşı çıplak...
Üşür fidelerim,
Harmanım kesat.

Kardeşliğin, alışmanın,
Beraberliğin,
Atom gllerinin katmer açtığı,
şairlerin, bilginlerin dünyalarında,
Kalmışım bir başıma,
Bir başıma ve uzak.
Biliyor musun?

Binlerce yıl sağılmışım,
Korkunç athılarıyla parçalamışlar
Nazlı, seher - sabah uykularımı
Hükümdarlar, saldırganlar, haydutlar,
Haraç salmışlar üstüme.
Ne İskender takmışım,
Ne şah, ne sultan
Gp gitmişler, gölgesiz!
Selm etmişim dostuma
Ve dayatmışım...
Görüyor musun?

Nasıl severim bir bilsen.
Kroğlunu,
Karayılanı,
Meçhul Askeri...
Sonra PİR Sultanı ve Bedrettini.
Sonra kalem yazmaz,
Bir nice sevda...

Bir bilsen,
Onlar beni nasıl severdi.
Bir bilsen, Urfa'da kurşun atanı,
Minareden, barikattan,
Selvi dahından,
Ölüme nasıl gülerdi.
Bilmeni mutlak isterim,
Duyuyor musun?

Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne - üstüne,
Tükür yüzüne cellâdın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tırnak ile, diş ile,
Um ut ile, sevda ile, düş ile.
Dayan rüsva etme beni.

Gör, nasıl yeniden yaratılırım,
Namuslu, genç ellerinle.
Kızlarım,
Oğullarım var gelecekte,
Herbiri vazgeçilmez cihan parçası.
Kaç bin yıllık hasretimin koncası,
Gözlerinden,
Gözlerinden öperim.
Bir umudum sende,
Anlıyor musun?

AHMED ARİF
(1927 - 1991)

Hasretinden Prangalar eskittim, S. 77-82

ANADOLU

Kuvvetlidir Türk'ün kolu,
Doğruluktan her bir yolu,
Baştan başa Türklerle dolu,
Anadolu, Anadolu..

Türk çocuğu küçük yaştan,
Ekmeğin! söker taştan.
Kurtulmuştur yeni baştan,
Anadolu, Anadolu..

Çalışmanın vardır tadı,
Tembelliğe alışmadı,
Türk cennetinin bir adı:
Anadolu, Anadolu...

AKA GÜNDÜZ
(1886 - 1958)

ANADOLU

Sen bizimsin, biz senin
Rüzgârın esiyor kollarının arasından
Tozunu kaldırıyor altın taşlarının
Sesin geliyor kulaklarımıza derinden
Gelinciklerin kırmızı deniz gibi dalgalanıyor
Uzun kavak dalları senin şarkını söylerken
Toprağının her karışı seni sevenlerin
Sana verdiği kanlarla dolu
Askerlerin sert adımları söylenen marşlar
Yolun göğe erenlerin yolu
Adını duyurdular arşa kadar

Dost yürekler sende attı, atacak
Yağmurlar senin için yağıp
güneşler senin için doğacak
Dört bir yanın al bayraklarla
Dağların, ovaların, çağlayan suların
Ebediyen bizim olacak, bizimle yaşayacak.

ALTAY TAŞKIN

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Haziran 1986, S: 414, S. 456

ANADOLU

I — MUŞ OVASI

Anadolu'nun kapısı, gökyüzüne
Ve bereketin kardeş ovasına açılan
Selçuklu atlarıyla
Yaşama umuduna bir halkın.
Yüzlerce yıl sonra bir gün geçersen
Bak bakalım ne kalmış o şevkten?
Muş ovasında toprak evlerde
O sağlam buğdayın sevinci var mı
Bak bakalım doyuyorlar mı?

2 — YAZ GELİNİ

Ben seni nice sevdim gelin
Boyunu sunaya benzettiğim
Gözlerini bir dal kara geceye
Onun için kaçırdım yıldız atıyla.
Seher vakti kuşlar ıgırır şimdi
Doğururken öldü gelin
Kaçak gelin, güzel gelin, ince gelin
Yaz armutları sulandığında
Döküldü gözlerinin balı kara toprağa.

3 — BİR TOP GELİNCİK

Çocuklar bırakmışlarsa orada
Yamasıdır gömleklerin.
Haziran sıcağında ot biçerken
Bir damla kan ise, ırgatların
Kesilmiş akar düşlerinden.
Bir türküyse ağı soluk
Gelmiş durmuş yol üstüne
Bir yel bekler savrulmaya incecik
Yaz günlerinin bozgununda bir top gelincik.

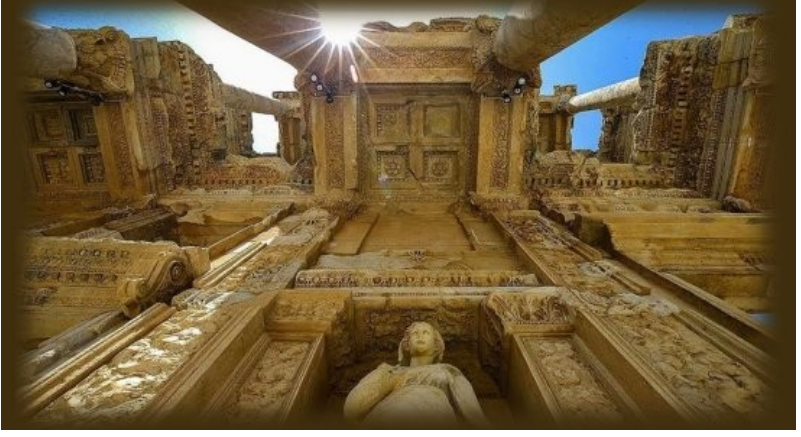
4 — PİR SULTAN ABDAL

Tanrı bir güldür açar insanda
Tanrı bir dildir söyler insanda
Bir eldir uzanır seher vaktinde
Tutar sımsıcak insan elini
Bir el bir ele, bir el bütün ellere
Dünyayı insanın bahçesi yapmaya
İnsanı dünyanın türküsü yapmaya
Tanrı bir eldir uzanır kuşluk vakti
Birleşmeye... ellerimizle, insan ellerimizle.

CEYHUN ATUF KANSU

(1919 - 1978)

Buğday Kadın Gül ve Gökyüzü, S. 41-42

ANADOLU

Görüyor musunuz
Anadolu'nun başka evren olduğunu
Burada
Nice ulusların yüz bin yıldır
Kardeşliklerle harman olduğunu

Sarı mavi kırmızı mor otların
Türkü olduğunu
Burada
Çocukların çiçek ağız
Anaların babaların güneydın ağız olduğunu

Güneşe uçarken kuşların bir sessizlik
Bir su olduğunu
Burada
Ovaların özgürlük adına yücelmiş
Dağ olduğunu

Duyuyor musunuz
Anadolu'nun yarınlara dönük olduğunu
Burada
Eski çağlardan yeni çağlara yaşamamanın
Sevmek olduğunu.

FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA
(1914 - 2008)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi
Şubat 1976, S: 293, S. 79

ANADOLU

Yeşilliklere takıldı kaldı gözlerim
Ötesini göremem
Tozpembe düşünceler aldı.
Eskilere dönemen

Bahar kokuları gelir uzaklardan
Çiçek çiçek açılır ellerim
Efkâr aldığı günler
Yıldız yıldız parlar gecelerim

Göğün mavisi başka güzel
Denizin başka
Aşka çağırıyor beni martılar
Aşka

Parlak gecelerin sessizliğinde
Dalga dalga dağılır türkülerim
Bir kuşluk vakti baharda
Sonsuzluğa erişir ellerim

Türküler yash, türküler ağlamaklı
Türküler sevinç dolu, aşk dolu
Burcu burcu kokar sabahları
Özgürlüğünce ANADOLU.

HÜLÂGÜ İLHAN TUNÇ

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Şubat 1957, S: 65, S. 279

ANADOLU

Sen Anadolu'yu gördün mü gardaş?
Tozlu yollarına vuruldun mu hiç?
Sen torbanda kuru ekmek, yavan aş
Gurbetten gurbete sürüldün mü hiç?

Uyandın mı şöyle ezandan erken?
Seher rüzgârında mahmurluk varken
Sen taşlı tarlada ekin biçerken
Tırpana şevk ile sarıldın mı hiç?

Konuştun mu şu karşıda duranla?
Kirmen evirenle, kirkıt vuranla
Dolunay altında sap savuranla
Bir yer yatağına serildin mi hiç?

Yaylalar beyaz kar, serin havalı
Orda ozan sazı, oban kavalı
Evler bilir misin kerpiç sıvalı?
Taşına, tozuna karıldın mı hiç?

KENAN ÇARBOĞA

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Eylöl 2010, S: 705, S. 262-263

ANADOLU

Sen de bilirsin ki şu Anadolu,
Hepimize ömür boyu anadır;
Vatan sevgisini kutsal biliriz,
Yürek atışları ondan yanadır.

Onda doğduk, onda aştık yılları,
Ona sevgi ile açtık kolları,
Onda büyüdüler sevgi gülleri,
Yürekteki özlem işte bunadır.

Sakın efkârlanma, özlem duyarak,
Yörene gidecek günü sayarak,
Yüreğine hasretliği koyarak,
Yönün ya Erzurum ya da Van'adır.

Bilirsin gelenek; köyde düğün var,
Düğünsüz olur mu düşün bu aylar?
Davul, zurna çalar sabaha kadar,
Halay çekmeleri kana kanadır.

“Gökten kan üstüne inmiş” denir ay
Tarihe geçmiştir işte bu olay
Bakışların bir ok, yüreğin bir yay
Eksilmez bu sevgi, bizden onadır.

Gene ah ederek içini çekme,
Özlemle tutuşup yüreği yakma,
Bende hep aynı hâl; sen bana bakma,
Sürer bu hasretlik otuz senedir.

Her Őeye benzemez sevmek bu işte.
Gerçekte olmazsa gideriz düŐte,
Sıcakta, soğukta, boran da kışta
Yüreklerden taşan sanki Tuna'dır.

KENAN ERZURUM

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Mart 2011, S: 711, S. 265

ANADOLU

- Gençliğe -

Yürüyordum: Ağlıyordu ırmaklar,
Yürüyordum: Düşüyordu yapraklar,
Yürüyordum: Sararmıştı yaylalar,
Yürüyordum: Ekilmişti tarlalar.
Bir ses duydum, dönüp baktım, bir kadın:
Gözler dönük, kaşlar çatık, yüz azgın;
Derileri çatlak, bağı kapkara,
Sağ elinin nasırında bir yara

Başında bir eski püskü peştemal,
Koltuğunda bir yamalı boş çuval!...

- Ne o bacı?
- Ot yiyoruz, n'olacak!..
- Tarlan yok mu?
- Ne öküz var, ne toprak.

Bugüne dek ırgat gibi didindim;
Çifte gittim, ekin biçtim, geçindim,
Bundan sonra...

- Kocan nerde?
- Ben dulum;
- Kocam şehit, bir ninem var, bir oğlum.
- Soyun, sopun?
- Onlar dahi hep yoksul!

Ah Efendi, bize karşı İstanbul
Neden böyle bir sert, yalçın taş gibi?
Taşraların hayvanlık mı nasibi?..

Hayır hayır, bu nasibi almak için doğmadın.
Onun için doğdun ki sen kadınlığın hakkıyla
Ocağının karşısında saadete eresin,
Göğsünü kabarttıran anneliğin aşkıyla
Evladına sütün gibi pak duygular veresin.
Sen bir aziz yoldaşsın:
Senin sesin hayat için dövüşmeye koşturur,
Senin sevgin vatan için fedakarlık öğretir,

Senin yüzün insan için bir merhamet
duyurur;
Senin ile insanoğlu yeryüzünü şenletir.

Lakin bizler bu hakları unuttuk,
Kadınlığı hayvanlıkla bir tuttuk,
Ninen gibi sana dahi hor baktık,
Seni dahi garip, yoksul bıraktık!..

Evet, seni genç kocandan uzun yıllar ayırdık;
Sen zavallı, duvağına doymadığın bir günde
Bir ihtiyar kadın gibi haykırarak saç yoldun;
Birçok parlak dileklerle dolu olan gönlünde
Bir muradın ülkerini göremeden dul oldun.
Günden güne bir kırık
Ağaç gibi içlenerek, yaprak gibi solarak
Tırtıl üşmüş dallar gibi kurumaya yüz
tuttun;
Kadınlığın duygusunu genç bağrında
uyuttun
Ve dedin ki: "Artık bana ne bir bahar, ne
şafak!"

Bugün sende en yaralı bir rençperin derdi
var;

Ağaların hasadını biçen pashı orağın
Sana yalnız ot ve diken demetleri söktürür;
Aç yavrunun çırılçıplak uyuduğu ocağın
Sana gece yarıları acı yaşlar döktürür.

Her şey seni hırpalar:

Memleketin ağır yükü senin zayıf sırtında,
Bu yük senin kemik kalmış vücudunu ezip
yer,

Senin ömrün, kara bahtın demir eli altında,
Bu el senin kocan gibi oğlunu da sürükler.

Kinler için karaları bağlıyan,
Zevkler için zelil sefil ağlıyan,
Acı gören, cefa çeken, ezilen,
İrızdan başka her şeyini veren sen!

Sen şu güzel vatanında cehennemde gibisin;
Gözyaşınla ıslattığın kanlı toprak üstünde
Sana her yer bir çöl gibi cıvıltısız, çiçeksiz;
"Ekmek" diye ağladığın sağır bir halk
önünde
Sana herkes bir kurt gibi merhametsiz
yüreksiz...
Senin her bir ümidin

Ayrılıksız, yoksulluksuz bir dünyaya
kalmıştır,
Oraya ki masum çiftler hıçkırıksız yaşarlar;
O melekçe sevgilerle birbirini okşarlar;
Ve burada Allah bütün dilekleri yaratır?

Ey mübarek Anadolu toprağı!
Hani senin bahtiyarlık hukukun.
Hür düşüncen, millî duygun, kanunun?
Hani senin yeni ruhlu çocuğun.
Sevgin, neşen, çalgın, türkün, oyunun?

Ey dertliler yatağı!
Ne vakte dek gençliğine hakaret,
Bu ayrılık, bu gözyaşı bu ölüm?
Ne vakte dek, kızlarına esaret,
Bu sert demir, bu ağır yük. bu zulüm?

Yazık, sana ağlamıyan şiire;
Yazık, sana titremiyen vicdana;
Yazık, sana uzanmayan ellere;
Yazık, seni kurtarmıyan insana!..

Ey vatanın bağıryanık bucağı!
Hani senin bereketli hasadın,
Yeşil yurdun, mesut çatın, şen çiftin?
Hani senin medeniyet hayatın,
Yolun, köprün, kazman, iğnen, çekicin?

Ey Türklüğün otağı!
Ne vakte dek bu acıklı sefalet,
Bu viranlık, bu inilti, bu kaygu?
Ne vakte dek bu uğursuz cehalet.
Bu taassup, bu görenek, bu uyku?

Yazık, sana ağlamıyan şiire;
Yazık, sana titremeyen vicdana;
Yazık, sana uzanmayan ellere;
Yazık, seni kurtarmayan insana!..

MEHMET EMİN YURDAKUL
(1869 - 1944)

Türk Sazı, S. 45-48

ANADOLU

Dağlarında petek petek balın var
Binbir derde deva gonca gülün var
Kanlı ırmakların, çamlı belin var
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Ay parçası, selvi boylu kızın var
Ceylanın var, alageyik, kuzun var
Davulun var, kavalın var, sazın var
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Ömür yetmez, bağlarında gezmeye
Kalem yetmez, sırlarını yazmaya
Zaman yetmez, tarihini kazmaya
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Kem bakanın dersi hemen verilir,
Yan bakanın boynu yandan vurulur,
Bu vatan bizimdir, bizden sorulur
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Güverteden seni gözleyen şaddır.
Gurbetlerden seni özleyen şaddır.
Şehit sevdasını gizleyen şaddır.
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Vatanlar içinde seçtiğim vatan,
Dört yöne ufuklar açtığım vatan,
Uğrunda canımdan geçtiğim vatan,
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Kırkpınar'da peşrev yapar kırkımız,
Türkü söyler, varsağımız, türkümüz
Allah'tandır, bir tek bizim korkumuz
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

Benim gibi senin de bir sızın var
Nabzını dinledim, ince hüzün var
Yine sıcak kalbin, gülen yüzün var
Dünya cennetimsin ey Anadolu!

ORHAN SEYFİ ŞİRİN

(1961 -)

ANADOLU

Anadolu, Sultan Osmanın yurdu,
Tuğrul beyin konağıdır o eller!
Milletimiz orda doğdu, büyüdü,
Bize ana kucağıdır o eller!

Osmanlılar unutmasın soyunu;
Anadoludan aştık hudud boyunu,
Orda oldu zorlu ateş oyunu,
Ataların ocağıdır o eller!

Bu devlete orda temel atıldı,
O meydanda can alınıp satıldı;
Yaylasında zağlı silâh çatıldı,
Kahramanlar otağıdır o eller!

Bir zamanlar krallardan tâc aldık.
Uçan kuştan, akan sudan bac aldık.
Nice yavuz düşmanlardan öç aldık.
Bu kuvvetin kaynağıdır o eller!

Hep gaziler ordan gelip geçtiler,
O çaylardan abdest alıp, içtiler.
Memleketler fethedilip göçtüler,
Erenlerin durağıdır o eller!

Her bir vîran köşesinde bir er var,
Türbelerde nice nice server var;
Bilmem nerde böyle mutlu bir yer var
Ulu Kâbe toprağıdır o eller!

Ormanında türlü kuşlar ötüşür,
Çayırında gürbüz koçlar itişir;
Tarlasında altın başak yetişir,
Gölgesinde gam dağıtır o eller!

Oradadır asıl Türk'ün oymağı,
Cevahirdir bütün taşı, toprağı,
Gümüş akar, çiçek kokar ırmağı,
Defineler yatağıdır o eller!

Sılasıdır serde, Türk'ün sevdası,
Memlekettir gece gündüz ru'yâsı.
Askerlerin odur gelin odası,
Gönüllerin bucağıdır o eller!

Rıza! Canın o ellere kurbandır.
Sinesinde yatan, atan, anandır;
Anadolu asıl eski vatandır,
Anamızın kucağıdır o eller!..

RIZA TEVFİK BÖLÜKBAŞI
(1869 - 1949)

ANADOLU

Ben Anadolu'yum...

Yıllar yılı susuz kaldım, yıllar yılı aç.

Şükrederek kalktığım sofralarımda
Ya soğan ekmek olur, yahut bulamaç.

Hastalarım ölüm yataklarında,
Ne doktor yüzü gördüm, ne ilâç.

Devlet denince hep vergi geldi aklıma,
Jandarma deyince kırbaç.

Zaman zaman nankör çıktı, büyütüp
okuttuğum,
Gölge vermedi çok kere diktiğim ağaç.

En gümrak ırmağım boşuna akıp gitti,
Üç beş adım ötesinde toprağım vardı kıraç.

Gittim, yiğitçe döğüşüm gazâ
meydanlarında,
Ne tak-ı zaferler istedim, ne taç...

Savaşta çiğnetmedim Hilâl'i düşmanlara,
Barıştı düştü üstüme gölge gölge haç...

Yolsuz, okulsuz köylerim, kasabalarım hâlâ
Alın terine muhtaç.

Ben Anadolu'yum, acılı, mahzun
Bende bitmez tükenmez dert kulaç kulaç.

YAVUZ BÜLENT BAKİLER
(1936 -)

Harman, S. 17-18

ANADOLU AKŞAMI

Sevgilim, ne kadar hüznü bilsen
Bu ölgün akşamın ölgün bestesi,
Uzak tepelerden, dağlardan esen
Aşına olduğum rüzgârın sesi.

Gölgeler içinde ağaçlar yorgun
Her tarafta yetim bir tevekkül var.
Sanki fısıldıyor Anadolu'nun
Uyuyan ruhuna ninniler rüzgâr..

Sürüler iniyor karşı bayırdan
Günün son ışığı vurmuş dereye.
Bir Muğla türküsü yükseldi kırdan:
"Ayşem, aygın baygın Ayşem, nereye?"

HALİT FAHRİ OZANSOY
(1891 - 1971)

Tanzimat ve Sonrası Türk Şiiri, S. 137

ANADOLU DEDİM DE

I.

Sen bilemezsin
Yokluk
Azgın kısrak gibi kışner içimizde
Bir acı yorgunluk taşır
Şu el kadar toprak için
Kimler güler, kimler ağlarır.

Sen bilemezsin
Martta yağan yağmur

Eylölde esen yel
Neler getirir bize
Neler götürür bizden
O umut
Sönmüş yıldızlar gibi
Düştü gözbebeklerimizden.

II.

Sen bilemezsin
Köyler görmedin ki, bakımsız
Evler görmedin ki, ısıdan ışıktan yoksun
Oturmadın ki,
Kuru yavan, acı soğan sofraya
Dağlar aşmadın ki, korkulu
Oysa, bir dizesine bin öykü oturmuş
Destandır Anadolu.

KERİM AYDIN ERDEM

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Şubat 1971, S: 233, S. 365

ANADOLU DOLUYUM

Ben ölller fırtınası
Ben anaların yası
Ben tarihlerin yoluyum..

Vurulmuş saldırmışım
Düşeni kaldırmışım
Gariplerin sağ koluyum..

Türkü söyler dillerim
Nasırlıdır ellerim
Ben söğütlerin dalıyım..

Ben gönüller bekçisi
Dertlerin emekçisi
Ben Anadolu doluyum..

Ben dünlerin yarını
Köroğlu'nun torunu
Ben Çamlıbel, ben Bolu'yum..

Yüreğim Çatalca'dır
Bakışım kartalcadır
Ufuklara sevdahyım..

Türkü söyler dillerim
Nasırlıdır ellerim
Ben söğütlerin dahyım..

Ben gönüller bekçisi
Dertlerin emekçisi
Ben Anadolu doluyum...

UĞUR IŞILAK
(1971 -)

ANADOLU HASRETİ

Titrek sahillere güneş doğunca,
Gözlerim, görünmez dağları selamlar...
Buruşur elimde bir sarı gonca,
Ruhuma bir çamın şebnemi damlar..

İçimden bir gümüş çağlayan geçer.
Bağları gül kokan bir cihan geçer,
Şafaklar içinde karşımdan geçer
Tarlalar, çardaklar, çatlamış damlar..

Gurbet işledikçe şu uzun yıla,
Gözümün yaşında ürperir sıla,
Gönlüm dolaşırken yana yakıla,
Ovada sabahlar, dağda akşamlar...

ÖMER BEDRETTİN UŞAKLI
(1904 - 1946)

Hayat, C.2, Nr.50, 10 Teşrin-i sani, 1927, S. 8

ANADOLU HAVALARI

Şehirlerin şiirlerinde akşam
Köylerin akşamlarında şiir.
Şehirlerin caddelerindedir geceler..
Senin evlerindedir.
Yollarına dağlarına sinmiştir.
Yağmur gibi düşer bulutlardan.

Tarlalar geceler boyunca uyur.
Su sesi duyulur çukurlar yolunca
Buhar sesi raylar uzunluğunca

Sular ve trenler ahır götürür
Sular ve trenler ahır getirir.

Sabah olur güneş çağrılır
Evlerden, tarlalardan, minarelerden.
Dünyanın bütün hikmeti
Sorulur ekinlerden.

Şairleri, şarkıları, türküleri
Uzanır eski kalelerden içeri.
Sevgi bu durur mu gezmeden memleketi.
Rüzgârlar ahır getirir
Rüzgârlar ahır götürür.

ÖZDEMİR ASAF
(1923 - 1981)

Yeni Şiirler 1950, Varlık Yayınları, S. 34

ANADOLU İNSANI

Nice acılardan, yıkımlardan
Ezinçlerden
Bir yanı yasta, karyağdı
Bir yanı sevinçte, güneşlik
Bir başka yanı savaşta

Nice kıtlıklardan
Sıkıntılardan
Didinmelerden sonra
Yine de gülen
Yine de şaşkıyla bakan dünyaya

Askere giden
Vergi veren
Oy veren
Ve bir karış toprak için can veren.

ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU
(1935 - 2008)

Unutma Onları, S. 43

ANADOLU KADINI

Senden alır türküler ezgisini, tadını;
Sen, analar anası, Anadolu kadını,
Yurt aşkına, dillere destan ettin adını,
Sen, analar anası, Anadolu kadını!

Ya er meydanlarında balta-satır baştasın,
Ya dört mevsim azıkla, sabanla savaştasın;
Harman oldun, un oldun, ekmektesin,
aştasın,
Sen, analar anası, Anadolu kadını!

Emeğinle, çabanla sahibisin bu yurdun,
Tohum olup, toprağa kendi sancını vurdun!
Kara yerin karnından ne güneşler doğurdun,
Sen, analar anası, Anadolu kadını!

BEKİR SİTKİ ERDOĞAN

(1926 - 2014)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Kasım 1987, S: 431, S. 234

ANADOLU KADINLARINA

Baktıkça yüzünüze aksiniz vurdu bana,
Neşe dolu gözlerim büründü bir dumana.
Birer birer sönerek ruhumdaki ışıklar,
Alnımda – sizin gibi - belirdi kırıışıklar...
Dudaklarım büküldü bıkmış gibi canından,
Çekildi zerre zerre damarlarımdaki kan!...

Çehrenizde yalnız ıstırabın izi var;
Hepiniz esrarlı bir gece... Siyah bir mezar...

Ömrünüzde bir yaprak, çiçek yok
dökülmemiş!
Hangi zerreniz var ki hicranla örülmemiş!

Öyle mağrur, mermerden bir duruşunuz var
ki,
“Merhametine muhtaç değiliz!” diyor
sanki!...
Ezildim karşınızda, gözlerimi kapadım;
“Zavallı!” sizin değil, elbette benim adım!...

ŞÜKÛFE NİHAL BAŞAR
(1896 - 1973)

Hayat, C.4, Nr.91, 23 Ağustos, 1928, S. 18

ANADOLU KÖYLERİ

İrili ufaklı bir yığın toprak!
Ne bir yeşil fidan ne bir gölge var;
Kızgın bir güneşten sanki yanacak:
Etrafta susamış, kurak ovalar...
Bunlar köy, dediler; şüpheyle baktım;
Toprak yığımına daha uzaktım;

Yaklaşınca tren,
İçimde, birden,
Bir şey ürperdi:

Bu toprak yığını köy nasıl yerdi?!..
Girecek ufacık delikleri var;
Karınca yuvası sanki, öyle dar!..
Yanında daha bir yığın; alçacık,
Güneşten çatlamış bir küme balçık,
— Bunlar ne? Mezar mı?
Dediler:
— Öyle!
— Ölüler, diriler ne yakın böyle!
Bir karış fasıla yok arasında;

Burada yaşayan
Ve ölen insan

Dünyanın ne tadı ne de yasında.
Öyle yabancı şu kâinâta;
O kadar bağısız ki belli hayata!..
Titredim; bu yığın köy mü, mezar mı?
Burada hayattan bir neşât var mı?

Öyle ıssız, sakın,
O kadar hazine!..

İrili, ufaklı toprak yığınınından
Apansız,
Bir iskelet gibi kuru ve cansız,
Siyah bir hayalet geçti: Bir insan!..

ŞÜKÛFE NİHAL BAŞAR
(1896 - 1973)

Hayat, C.4, Nr.88, 2 Ağustos, 1928, S. 5

ANADOLU SEVGİSİ

Sen bizim dağları bilmezsin gülüm,
Hele boz dumanlar çekilsin de gör
Her haftası bayram, her günü düğün;
Hele yaylalara çıkılsın da gör.

Bilmezsin ovalar nasıldır bizde;
Kağnılar yollarda yoncalar dizde...
Saydıklarım damla değil denizde,
Hele bir ekinler ekilsin de gör.

Görmedin sen bizim mavi suları,
Karlar eriyince kırar yuları...
Köpük olur beyaz, sel olur sarı;
Hele taştan taşa dökülsün de gör.

Sen bizim köyler görmedin ki hiç..
Yolları toz, çamur, evleri kerpiç
O kirli kabukta, o en temiz iç;
Hele bir yakından bakılsın da gör.

Anlamaz bilmezsin sen bizim halkı;
Sevgiyi bulasın yakına gel ki..
Kalıplar gerçeği göstermez belki,
Gönül perdeleri sökülsün de gör.

ABDURRAHİM KARAKOÇ
(1932 - 2012)

Dosta Doğru, S. 56

ANADOLU TOPRAĞI

Senelerce sana hasret taşıyan,
Bir gönülle kollarına atılsam,
Ben de bir gün kucağında yaşayan,
Bahtiyarlar arasına katılsam.

En bakımsız, en kuytu bir bucağın,
Bence "İrem bağı" gibi güzeldir,
Bir yıkılmış evin, harap ocağın,
Şu heybetli saraylara bedeldir.

Kadir Mevlam, eğer senden uzakta
Bana takdir eylemişse ölümü,
Rahat etmem bu yabancı toprakta,
Cennette de avutamam gönlümü.

Anladım ki: Sevda, gençlik, şeref, şan..
Asılsızmış şu yalancı dünyada.
Hasretinle yâd ellerde dolaşan
Hızr'ı bulsa yine ermez murada.

Yalnız senin tatlı esen havanda,
Kendi milli gururumu sezerim,
Yalnız senin dağında, ya ovanda,
Başım gökte, alını açık gezerim.

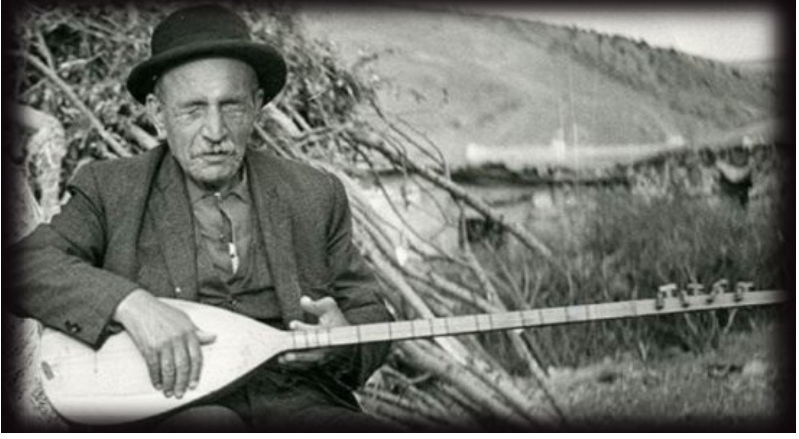
Hürüm derim, eskisinden daha hür,
Zincirinle bağlansa da ayağım.
Şimdikinden daha ferah görünür,
Zindanında olsa bile durağım.

Bir gün olup kucağına ulaşsam,
Gözlerimden döksem sevinç yaşımı,
Sancağının gölgesinde dolaşsam,
Öpsem, öpsem toprağını, taşımı!

ORHAN SEYFİ ORHON

(1890 - 1972)

Şiir Tahlilleri 1, Tanzimattan
Cumhuriyete, S. 215-216

ANADOLU TÜRKÜLERİ

Türküler söylenir Anadolu'da
"Güzeller güzeli Reyhan!" diyerek
Aşıklar inletir çalar sazı da
"Avcı vurmuş garip ceylan!" diyerek

Türküler söylenir şehirde köyde
Davulda halayda çekilen hey de
Kadehlere dolan köpüklü mey de
Dertlenip ah çekip "aman!" diyerek

Anneler düğünde başlar ağıda
Türküler aşığı yaşatan gıda
Bazen mısralanır geçer kağıda
"Dağların başında duman" diyerek

Kederde neşede türkü söylenir
Pınarın başında kalır eğlenir
Mecnun da Ferhat da coşar dillenir
"Aşıklık çekmesi yaman!" diyerek.

MUSTAFA CEYLAN
(1952 -)

Ceylan Yüreğim, S. 7

ANADOLU UYGARLIKLARI

Bir tepe mi önümdeki topraklar?
O ağaçlar altında yemyeşil, cıvı cıvı.
 u kar iki yamaçta danseden kırlangıçlar
Sanki ezgilerinde gizemli bir efsun var.

Hatti, Likya, Frigya; Lidya, İonya, Karia
Birlikte sesleniyor Selçuk, Kimmer,
Roma'yla.
Geçmişten geleceğe aktarıırken her şeyi,
Urartu'yla Osmanlı neler söylüyor sana...

“Toprağımın altında yatan tüm uygarlıklar
Tarihten bir sayfadır; değişmez, dost
şarkılar...

Ötesinden gelse de geçmiş yüzyıllarımın
Gökyüzümde dolaşır; tarihi yazan ruhlar!

Ben Anadolu’yum, ana dolu, dopdolu
Ben Kültepe’yim, ben Alişar, Alaca,
Bir yanımla Efes, Milet; bir yanımsa Troya
Ben Anadolu’yum, Anadolu her çağda.

Çağları ben açtım, çağlar sustu benimle
Ne uluslar kükredi çökerken, ellerimde
Uygarlık denen her şey doğarken beşiğimde
Ben Anadolu’yum, ben, Anadolu, her
dilde... ”

GÜNAY TULUN

(1946 -)

ANADOLU YOLCULUĞU

Başımı aldım bir kez çıktım İstanbul'dan
Ankara dedim Haymana dedim Konya
Başiboşluğa şehir mi dayanır gönlüm
Sevdaya güzel mi dayanır ya sevdaya

Anadolu'nun tozlu topraklı yolları
Beni bir sarış sardı bir sarış sormayın
Yağmuruna çamuruna başka bayıldım
Rüzgârı nasıl üfürüyor ya rüzgârı

Karşıki ovanın ortasında bir köy var
Ondan öte göz alabildiğine düzlük
Nerde garipliğim karşılayacak sözlük
Ne insanlar yaşadı göçtü ne insanlar.

SABAHATTİN KUDRET AKSAL
(1920 - 1993)

Yaprak Dergisi, 1 Nisan 1949, Yıl: 1, Sayı: 7

ANADOLU YOLLARINDA

Ne zaman yollara düşsem Mediha,
Yüreğim çırpınır, diyelim ıssızda mor bir çalı,
Veya unutulmuş bir köyle karşılaşırım tezek
sıvalı,
Öperim bacalarından tüten sevinci.

Tüm bu yollarda geçiyor ömrüm,
Güneşli, yağmurlu bu Anadolu yollarında.
Öylesine içli Tanrı kutsallığında,
Bazen silinmiş mezarlar görürüm.

Bir inek çıkıverir önüme kekikten, naneden -
Ağızında bir tutam ot, memesini alkıyarak
Bağılara ben düşmüştür, minareler ak
Kuşlar ki büyürler gözümde gizden.

Çiçekler gördüm m kar altında eflatun,
sarı,
Yalnızlığımı düşünürüm Mediha, o zehir
hüznü...
Gurbet alabildiğine yayılır önüme
Bir de çobanların hoov hoooo yankıları.

Bazen deniz çıkıverir önüme köpükten,
maviden,
Uzarlardan geçip, giden gemiler,
Artık barınmaz kalbimde keder Mediha.
Kanatlarım sevinçten.

Ah o yolları, o rzgrlı yolları,
Nasıl yürekte seviyorum anlatamam.
O köpüklü ayran satanları unutamam.
Ayazda gazete isteyen çocukları Mediha.

Hep Anadolu yollarında
Canım vatanımın yollarında
Köprüler, tüneller, dönemeçler
Ses, bulut, çam
Her parçasında emek, alın teri
Anadolu yollarını anlatamam.

HALİM YAĞCIOĞLU
(1919 - 2008)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Haziran 1997, S: 546, S. 575

ANADOLU'DA

Güneş Anadolu'da güneştir
Başka yerde sarı bir nokta, üvey.
Güneş mi, nar çiçeği gülüslü
Yarlardan o dağ düdenlerine
Diri demet ışınlarla vurmalı, dikey.

Su, Kızılırmak'ta sudur
Fırat'ta, Seyhan'da su
Çullanırken azgın aygırlar gibi
Kısarak ovalara doğru.

Yürek, Anadolu'da yürektir
Benimkincek, yeniçeri kazanı
Vuruşu, bir kadana dörtnalı
Bir ağzı, ipek dilen bir kılıç
En okşayan kadife öte ağzı.

Acı, Anadolu'da acıdır, suskun ve titrek
Kesen çok kez akımı ak düşlü bir uykuda.
Zindan güzel değil evet, ölüm kara soluklu
Zindan ve ölüm de olsa ama bir gün yazgıda
Yine Anadolu'da.

TAHSİN SARAÇ
(1930 - 1989)

Tahsin Saraç, Toplu Şiirler, S. 63

ANADOLUDA ARKADYA

Kulakların cınlasın Ruso,
senin o
Saf yürekli çobanlarına gıpta ile daldığın
En temiz insan modelini içinden aldığın
Arkadyayı
Anadolumda buldum ben!
Bir değil
geçti gözlerimden
bir arkadya alayı:

Birinci
İnci arkadyayı
Eski ilâhlar havuzu marmarayı
Seyreden bir köyde buldum
İçli bir çoban gibi koynuna sokuldum
hemen!
İlk şairliğin bulutları burda geçti
gözlerimden!
Ateşli ilk gençliğimin ağlatan anları
Bu köyde çalındı heyecanımın
ilk: ulvî çanları!
Aydınlık kumsallar üstünde
Görürken yeşil gözlü üzüm salkımlarının
rüyalarını,
Karşımda seyrederdim dumanlı keşişin
mavralarını!
Yeşil rüyalar gibi içli salkımlar
damlarken
ihtiyar kütüklerden,
Ruhumda yakın bir cennetin panoraması
şahlanırdı.
Havaya, güneşi karartan kartallar yaslanırdı.
Bu yeşil aydınlıklar içinde
sevincinde
inci damlaları şebnemlenen
çocuklar dolaşırdı.

Geceler ayın tepsisinde yeşil salkımlar
taşırdı.

Ruso,
Senin o
çobanlar kavminin memleketinde,
Ancak böyle binde
bir
şiiir
bulunur!
Yakıyor beni o yerde içtiğim nur,
Halâ kalbimde o yerin rüyaları uyur...

1930

HASAN İZZETTİN DİNAMO
(1909 - 1989)

Deniz Feneri, S. 15-16

ANADOLU'DA BAHAR

İlkbaharı geldi Anadolu'nun,
Silifke'de çiçek açtı nar şimdi.
Her tarafı yeşillendi Bolu'nun,
Sultandağı benek benek kar şimdi.

Eğri yollar yaylaların kuşağı
Çayır, çimen sevgililer döşeğı,
Horon tepesi Sürmene'nin uşağı,
Dadaşların oynadığı bar şimdi.

Durgun çayı köpüklendi Daday'ın,
Palmiyeler zümrüt tacı Hatay'ın
Çukurova cennetidir bu ayın;
Aydın ili efelere dar şimdi.

Gönül dile gelir kaval sesinde.
Boz martılar düğün yapar Mersin'de,
Isparta'nın renk renk gül bahçesinde
Bülbüllerin neşesini gör şimdi.

Cıvı cıvı, sessiz duran yuvalar,
Kelebekler birbirini kovalar.
Halı gibi nakışlandı ovalar...
Bölük bölük sarı, yeşil, mor şimdi.

Aşıklar diyarı Elbistan ili
Olur bu mevsimin bağ-ı İrem'i,
Her çeşmenin üç-beş tane güzeli,
Her çiçeğin bir arısı var şimdi.

Çıkıp baksan Çamlıca'nın başına,
İki kıta bir boğaz'da âşına...
KARAKOÇ'um, gel, yorulma boşuna,
İstanbul'u tarif etmek zor şimdi.

ABDURRAHİM KARAKOÇ
(1932 - 2012)

Dosta Doğru, S. 50-51

ANADOLULU GELİN

- Bilge Ercilasun'a -

Ben, Sivashlı gelinim,
Arkamda bölük bölük saçlarım.
Palandöken dağlarına karşı oturup,
Yanık türküler çağıracağım.

Ben, Toros dağlarının süsü,
Yeşil umutlarla kaynıyor içim.
Ben, Adana'nın beyaz örtüsü,
Duman duman olup savrulacağım.

Ben, Kars yaylasının zümrüt yeşili,
Ben, Ağrı dağındaki kar.
Ben, Isparta'nın halısı, Eğridir'in gülü,
İçimden Muratlar, Dicleler akar.

Garipsi garipsi tütse de ocağım,
Nasırlı ellerimle kınalar yakacağım.
Ben, Anadolu'nun yanık gelini,
Bağrıma taş basıp kavrulacağım.

GÖKTÜRK MEHMET UYTUN

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Kasım 1997, S: 551, S. 417

ANADOLUM

Harmanı var dövülecek,
Kızları var övülecek.
İnsanları hep gülecek,
Benim güzel Anadolum.

Varlığın Türk varlığına,
Armağandır Anadolu'm.
Senin için varım, yoğum,
Helâl olsun Anadolum.

Ay yıldızlı bayrağınla,
Övünürüz Anadolu'm.
Varlığın ki ömre bedel,
Benim güzel Anadolum...

MEHMET EROL

ANADOLU'M SANA DOYMADIM

Başak ile, burçak ile, ot ile
Düğün yaptım, kiraz ile, dut ile
Kına yaktım, gelin aldım, at ile
Sağdıç oldum, döne döne oynadım
Anadolu'm sevdim seni, doymadım.

Giresun'da, Alanya'da gülen ses
Karanlığı parça parça bölen ses
Heybelerden, kovanlardan gelen ses
Başka bir ses, can evimde duymadım
Anadolu'm sevdim seni, doymadım.

Toroslarda dağı delen bir türkü
Erciyes'in başındadır ak örtü,
Manavgat'ta göğe çıkan gürültü;
Dilim dilim portakalı soymadım,
Anadolu'm sevdim seni, doymadım.

Dört yanında, dört bir mevsim oynasır
İnsanların birbirine kaynasır,
Büyük kentler her köyünden iz taşır.
Ocağında fokur fokur kaynadım,
Anadolu'm sevdim seni, doymadım.

Ben sendeyim, sen bendesin, ikimiz
Tarlalarda, bahçelerde tek BİR' iz
Çotuk çotuk, incir incir ve ceviz
Dallarını çiçek çiçek saymadım
Anadolu'm sevdim seni, doymadım.

MUSTAFA CEYLAN

(1952 -)

Ceylan Yüreğim, S. 86

ANADOLUM! YİNE SANA SUSADIM...

Çorak topraklara döndüm bu bahar;
Beni kandıracak kaynak sende var.
Başım susuz, gönlüm susuz, ben susuz,
Sevdiğime «Bir içim su» diyorlar!

Yeşil Bursam! bağrında bir barınsam;
Esinine, ipeğine sarınsam;
Kırk pınarın beş kez omuzlarımdan
Dökülse de serinlesem arınsam.

Yanık gönlüm, al gülünün delisi:
Gel altıma, Isparta'nın halısı!
Yeşil “Südre” içebilsem suyundan
Testi dolusu; yok, gönül dolusu..

Ne yapsam boşuna, denedim bunca:
Yüreğin yangını başa vurunca
Ne su söndürüyor ne şarap artık,
Antalyam! kavuştur beni turunca.

Baş dağının başı duman, Kayseri!
Bünyan'a gidecek zaman, Kayseri!
Ya sen gönder ya ben gelip alayım:
Alnıma buzundan, aman Kayseri!

Yaylanın güneşi düşmüş kanıma,
Özlemi tak etti yine canıma;
Mercansuyu tüter oldu gözümde,
Yolum düşmez oldu Erzincan'ıma,

Su ne yapsın Cem bezmi'nden kalığa?
Denizlerde günler sürmüş balığa
Dere mere, ırmak mırmak ne yapsın?
Gösterin: nereden yol Ayvalığa!

Yitirdim burada ben sağı-solu,
Meram bağı vardır muradlar dolu;

Yeter ölü ışık, nerede güneş
Konya'dan geçermiş Tebriz'in yolu.

Köprü yıkık, geçemedim Murat'tan;
Aman ya Seyhan'dan ya da Fırat'tan
Akıtın ağızıma bir damlacık su:
Düştüm “Sevda” denen azgın kır attan!...

BEHÇET KEMAL ÇAĞLAR
(1908 - 1969)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Mart 1963, S: 138, S. 296

ANADOLU'NUN NAMLUSUNDA SON KURŞUN

Çal borazancı başı çal borazanı
Kafkasya'dan Galiçya'dan Yemen'den
Toplansınlar ne yiğitler kalmışsa.
Topla birbirine çat Osman Çavuş
Kurtarılmış yenik, yılgın cephelerden
Kaçırılmış ne tüfekler kalmışsa.
Çağır gelmeye hazır kumandan bey
Gençlikleri toz duman hey, ateş barut
Gelsinler ne zabitler kalmışsa.

Son tüfekleri yurdumun geride yok
Son askerleri yurdumun geride yok
Son zabitleri yurdumun geri de yok
Son erkekleri yurdumun geride yok
Bir yol daha akmaya hazır
Son kanı Anadolu'nun geride yok

Çal borazancı başı çal borazanı
Dokunuyor talimgâhta bana bu sabah
Yorgun gözlerine bakıyorum da askerlerin
Uyumak istiyorlar... dinlenmek istiyorlar
Kadınlarını istiyorlar, çocuklarını
Çöküp yer sofrasına bazlama yemek
istiyorlar.

Son tüfekleri yurdumun, dinlenmeden
Dağdan düze inmiş eşkiye tüfekleri
Uslanmış namus sözü vermiş
Ve Sürmeneli kayıkçıların kaçırdığı
İlgaz Dağlarında kar tutmuş tüfekler
Söylemek istiyorlar son sözlerini.

Filinta teğmenler, babacan yüzbaşılar
Çocukları uzaklarda doğmuş büyümüş
Kadınlarının gözleri kapılarda
Yorgun, bıyıklı binbaşılar.
Trablusgarp derken Balkan Savaşı,

Son siperleri açılmış Ankara'da.

Son erkekleri hasatsız köylerin
Bıyığı yeni terlemiş delikanlılar
Yaşlı askerler, çakmak tüfekli çeteciler
Solgun bayrağında kışla direğinin
Bir yaz rüzgârı esiyor ılık
Verilebilecek son kan damlasından.

Çal borazancı başı çal borazanı
Toplansın son erkekleri yurdumuzun.
..... Bu son kurşun!

CEYHUN ATUF KANSU
(1919 - 1978)

Sakarya Meydan Savaşı, S. 19 - 20

ANADOLU'YUM BEN

Benim adım Anadolu!
Nice yiğitlerin koyun koyuna yattığı,
Dolu dizgin tayların oynadığı,
Toprak renginin sevgi olduğu vatan benim..

Kavalın ateşinin yürek dağladığı,
Bahar türkülerine çırpınan mendilin
dokunduğu,
Kaneviçedeki nakış benim.
Nazlı gelinlerin alnındaki ter,
Yiğidin kolundaki kuvvet benim..

Sazlarda benim türküm söylenir,
Bana ağıtlar yakılır,
Çünkü uğruna can verilen kutsal benim..

Yunus'ların, Pir Sultan'ların, Hacı
Bektaşî'lerin harman olduğu,
Erenlerin yangınına çare olan derman
benim..

İnsanlık savaşları benim kucağında kan-
revan oldu
Şecerelelerin yazıldığı tarih benim..

Ben Anadolu'yum!
Yaşım insanlık- dünya yaşına eş
Adem'le doğdum,İsa'yla
büyüdüm,Muhammed'le olgunlaştım
Her gün bir Ali'yle , bir Ahmed'le doğan
kader benim..

Burada hüsrandır toprağın teni,
Sevdadır gözbebeklerinden akan,
Ağlamaktır acının ah-u zar nirengi,
Her çilenin taş diye basıldığı sine benim..

Ben bazen sarp kayalardan kopan zılgıt,
Bazen Munzur'un eteklerindeki kar,

Bazen Fırat'ın azgın seli,
Herşeye rağmen ben yine benim.
Elbette bir gün dönerim
Anadolu Anadolu diye...

CİHAN BAŞHAN

AŞK OLACAKSA

Aşk olacaksa,
Önce kapıyı çalsın
Acımuş can çuhadan,
Alacaksa, hepsini tümünden alsın
Beni çizmek çok kolay
İnce kumdan tuvale, çekirdek kabuğu ile
İşte bir görümlük viranelerin resmi,
diyebileceksin
Alevlerin ortasında gül bahçeleri
İbrahim'in kurtuluş günü gibi

Azgın dalgalar
Nuh'un tufanından kalma
Güneş dağa hiç dokunmadı, inanma
Eteklerinde ayva kiraz ve nar var
Ne zaman ne yapacağım bellimi olur
Nergisin sultanlığında hadimim ben
Ne dediyse eder oldum
Nevruzun renklerine muştum, kaimim ben
Acı tebessümlerden çizilirim
Ne kadar istedim bir bilsen ...
Sıçramaya tâkatim kalmadı birsen,
Bulutların ötesine varamadım
Samanyolu'nda menevişini hissettim
Sen işte busun diye bakıp doyacağım
Sanılarıma koyacağım, bir resmini alamadım
Sahındım bir ûdi makama takıldım kaldım
Sakız ağacına duldalandım
Sazına sözüne kurban Anadolu'm
Senden gayrı diyar olmaz inandım
Edebiyatında aşktan meşkten kotalar
Sen ki, sevgi ile beste yapılması yüce diyar
Sarıldıkça bağ olur, bostan olur onca
mümbit diyar

İklimine ayak uydurmuş, içindeki kıpırtılar
Dilinde sevda şarkıları inlersin
Dizelerinde sevgiliye sitem tıkırdar
Kılı kırk yarma bre Gülgün
Senin şiirini yazar yazanlar
Şarkı türkü eder, okur ozanlar
Sen de durur, gönül hoşluğunda dinlersin...

MEHMET SANİ ÖZEL

ATATÜRK ANADOLU'DA

Atatürk altında bir doru at
Bütün yurdu gezdi
Ne Erzincam kaldı ne Afyonu
Dileğince biçim verdi

O kurtuluş savaşı günleri
Atatürk memleketin havasında
Şenliğinde öfkesinde
Saymakla bitmez emekleri

Yurdun her bir taşına
O hünerli eli değdi
Umut verdi yüreğinden halka
Hürlüğü öğretti.

SABAHATTİN KUDRET AKSAL
(1920 - 1993)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi
Kasım 1952, S: 14, S. 68

AY, ANADOLU DAĞLARI

Ay, o her zaman gülümseyen
Hiç acıkmayan
Hiç yakınmayan
Hiç yenilmeyen
Anadolu dağlarının üstünde.

Anadolu dağları ki
Bir yanı uçurum
Bir yanında sis boran
Hüzünlü bir ağıttır orda gece.

Dolanır gider aşığdan
Bir su: Seyhan'dır, Fırat'tır.
Bir ova, sarıdan doğru yeşile.
Bir insan, yağız.
Bir türkü, söylenmedik:

«Dolanı ay dolanı
Bıldırcın derler bir kuş var, güzel değil
Ama kuşkusu deli eder insanı.»
Atıyorum kurşunumu karanlığın içine!

ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU
(1935 - 2008)

Unutma Onları, S. 34-35

BEN ANADOLU ÇOCUĞUYUM

Ben Anadolu çocuğuyum,
Biraz da deli dolu.
Kızdı mı, dünyaya yakarca bakan,
Sevdi mi, içinde ormanlar yanan.
Tek tabanca, yalansız çıkmış yıllardan,
Yıldandan korkmam yalandan korktuğum
kadar.
Benim bu aleme aklım ermiyor.

Ben Anadolu çocuğuyum,
Benim de senin gibi, onun gibi arzularım var

Tırnakları kısa,
Katıksız kadın, katıksız ana
Gözleri güleç, yüreği insan birini istiyorum.

Ben Anadolu çocuğuyum,
Bildiğin gibi..
Yüzümde derin siyah çizgiler,
Gözümde diken ve yaban otları.
Yayla rüzgarları geçer içimden,
Dikenli tellere takılır gönlüm,
Kan ağlar,
Anlatamam ağlayamam..

Ben Anadolu çocuğuyum,
Böyle geldim dünyaya,
Pişman da değilim.
Başakları ellerimle büyütürüm ben,
Başaklar eğilir, ben eğilmem.

Ben Anadolu çocuğuyum,
Yolum sevgiden geçer.
Kimsenin hakkını yemedim ki ben..

Ben Anadolu çocuğuyum,
Bildiğin gibi.
Kızdı mı, dünyaya yakarca bakan,
Sevdi mi, içinde ormanlar yanan.
Tek tabanca, yalansız çıkmış yıllardan,
Yılandan korkmam yalandan korktuğum
kadar.
Benim bu aleme aklım ermiyor...

KAYAHAN (AÇAR)
(1949 - 2015)

BEN ANADOLUYUM

Ben Anadoluyum, Türk'ün vatani,
Kaç hoyrat çiğnedi dösümü benim.
Dolaşsan cihanın dört bucağını,
Bulaman bir başka eşimi benim.

Bir yanım Akdeniz, bir yanım Ege,
Sor tarih söylesin, dünden bu güne.
Erciyes şükreder yükselip göge
Erzurum'da gel gör kışımı benim.

Gün olur Erzincan boynunu bükerek,
Sakaryam derdini denize döker,
Her taşın altında bir şehit yatar
Bir seyret; dağımı, taşımı benim.

Konya'dan yükselir bir kutlu çağrı,
Yayılır doğudan batıya doğru
İspartam gül kokar, kar boran Ağrı.
Bazen duman kaplar başımı benim.

İstanbul'a hayran bir koca dünya,
Görülür orada bir nice dünya,
Yıkılırsa eğer bir gece dünya,
Silemez kimse göz yaşımı benim.

Koç yiğitlerimin coştığı günde
Vatan olmak için yoğruldu kanda.
Yavuz da bendedir, Yunus ta bende
Düşman çattırmasın kaşımı benim.

Hikmetî'ye eşsiz vatan olmuşum
Ankara'yla kavl-i karar kılmışım,
Uygarlığa doğru menzil almışım,
Kâbus eylemeyin düşümü benim...

HİKMET ELİTAŞ

(1966 -)

BEN ANADOLU'YUM

Ben Anadolu'yum!
Nice kanlar aktı benim için,
Üzerime oluk oluk...
Yaylalarım, ovalarım, dağlarımla,
Bir türkü tutturmuş gider, çoluk çocuk...

Ben Anadolu'yum!
Bağrımdan bereket fışkırır.
Rüzgârlar okşar yüzümü.
Bir ölür, bini doğar sevdanın;
Kurtlar, kuşlar çağırırlar türkümü.

Ben Anadolu'yum!
Doyururum insanları,
Giydiririm.
Bendedir küçüklerin yarınları...
Bir dal koparsalar üstümden,
Bilirim.

Ben Anadolu'yum!
Cömertim...
Bire bin veririm isteyenlere...
Susadıkça gönlüme su verenlere...
Kucağım açıktır beni sevene.
Ben Anadolu'yum!
Yalnızca ihanete kahrolurum.
Yüz bin yerden de yaralansam,
Bir çiçek açmaya görsün toprağımda,
Doğrulurum...

ÜLKÜ DUYSAK

Bİ TANE DAHA

1.

Bu yürek kahpe yürek yetim yürek
Yoksul yürek
Hani şu uzun havalarda, bozlaklarda,
mayalarda
İflah olmaz türkülerde tüten
Hani şu insanı kahreden canım....
Kurşun misali delip geçen
Kurşun misali çöken

Bu yürek yetim yürek yoksul yürek
Binbir yerinden yaralı binbir yerinden
yamalı yürek
Bir yanı tanrı bir yanı kul
Bir yanı tezek bir yanı gül
Bizim insanlarımız oğul ne zaman gülecek?

Bu yürek yetim yürek yoksul yürek
Varımız yoğumuz malımız mülkümüz
sermayemiz
Canevine konan ilk taş
Canevinden uçan ilk kuş
Bu yürek yetim yürek yoksul yürek
Bir yanı gül bir yanı tezek
Bizim insanlarımız oğul ne zaman gülecek

Ağlamak ayıp değil kana kana
Ama gülmeyi unutmuşlar yüzlerine baksana
O cânım sevinç pırıltısı düşmüş gözlerinden
Param parça tuz buz
Bizim insanlarımız böylesine karagülmezse
Birimizden biri suçluyuz.

Peki neyleyip nidelim
Alıp başımızı limon misali avuçlarımızın
içine
Kara kara düşünelim.

2.

Bir ilimiz var adı Rize
Durup dururken bir bardak çay sundu bize
Rize’de çayı kim yetiştirdi Rize’de
Misisipi’ye karışan çayları öğretirler bize
Rize’de çayı kim buldu Rize’de
Kimdi o sessiz sedasız
kumral kumral demlenen mübarek adam
Adını öğretmediler bize
İşte o güzel adamdan bre şahin aman
Bi tane daha.

Şu dağın başında bir top gül vardı
Eşi görülmemiş bir top gül katmer katmer
açardı
Kırk bin köyde kırk bin umut
Kırk bin köyde kırk bin tomurcuk
Kırk bin adet meyveye vurmuş fidan
Köy okullarımıza nasıl kahbece kıydılar
anlatamam

Hey gidi mangal yürekli Tonguç baba
Köy okullarımızı kilim misali ilmik ilmik ören
Adını kaç aydın duydu acaba
Mangal yürekli Tonguç baba
Sana Anadolumun her yanından
Kekik kokan keklik kokan Cevat Şakir işi
Kınından çekilen kılıç gibi bir merhaba
Bir mangal yürekli Tonguç baba
yetmedi bre şahin aman
Bir Tonguç baba daha.

Pırl pırl bir Karacaoğlan
Bir Dadaloğlu bir Pir Sultan
Dilimize düşen ilk mübarek cemre
Bitip tükenmeyen Yunus Emre
Biz dünyadan gider olduk demiş kalanlara
selam olsun
Ama hep böyle gidecekse bu dünya canım
Yunus topumuza haram olsun.

Gözünün nurunu sevdiğim koca Sinan
On parmağı on ulu çınar misali her yandan
yükselen
Dünya durdukça duracak olan
Gecekondular mı gelecekti arkandan
Bir koca Sinan yetmedi bre şahin aman
Bir Sinan daha.

Bir tren kalkıyor Haydarpaşı'dan
Gözyaşları yoncadan Eminem
Öfkeleri meşeden
Bir tren kalkıyor Haydarpaşı'dan
Dünyanın en güzel treni
Ağına kadar Memetcik yüklü
Lokomotif paala bıyıklı
Vagonlarda bir telaş bir kıyamet
Memetcik Memet Memetcik Memet
Bir tren kalkıyor Haydarpaşı'dan
Tren değil bu bir hışım
İlk Türkçe dersimi ondan almışım
Memetcik Memet
Türkçem kadar güzelsin diyen büyük usta
Nâzım Hikmet
Bir Nâzım yetmedi bre şahin aman
Bir Nâzım daha

Kırmızı gülün alı var.
Kolay kolay gelir miydi bir Mustafa Kemal
Bir Mustafa Kemal yetmedi bre şahin aman
Bir Mustafa Kemal daha.

Bu Anadolu var ya bu Anadolu
Bir misli menendi görülmemiş cömert ana
Bu her yanı meme bu her yanı dudak bu her
yanı gül

Bu zırnık almadan veren habire veren
yediveren gül
Bu Anadolu var ya bu Anadolu
Bu üç yosma denizde üç defa ıslanan
Gürbüz ırmaklar ortasında susuzluktan
çatlaman
Bu Anadolu var ya bu Anadolu
Bu sapsarı sıtma bu masmavi gurur
Ne tosunlar doğurmuş ne tosunlar
Bak daha neler doğurur.

BEDRİ RAHMİ EYÜBOĞLU
(1911 - 1975)

Dol Karabakır Dol, S. 259-264

BİRİ ANADOLU BİRİ ATATÜRK

Biri bülbül oldu, birisi güldür:
Biri Anadolu, biri Atatürk...
Biri sevgilidir, biri güzeldir,
Biri Anadolu, biri Atatürk...

Biri aranan, birisi soran,
Biri kucaklıyan, birisi saran,
Biri kurtarılan, biri kurtaran,
Biri Anadolu, biri Atatürk...

Biri anı oldu, birisi kovan,
Biri büyük asker, büyük kumandan
Biri yaralının derdine derman,
Biri Anadolu, biri Atatürk...

Biri örnek oldu bütün cihana,
Biri Türk milleti adına, ana.
Biri can adadı nazlı vatana,
Biri Anadolu, biri Atatürk...

Biri bize kurdu Cumhuriyeti,
Biri ecdadımın yurdu, cenneti.
Biri bize verdi bu hürriyeti,
Biri Anadolu, biri Atatürk...

Biri insanlığa örnekler katar,
Biri bu Şeref'in kalbinde atar,
Biri birisinin bağrında yatar,
Biri Anadolu, biri Atatürk...

ÂŞIK ŞEREF TAŞLIOVA
(1938 - 2014)

Saz Şairlerinin Diliyle Atatürk, S. 81

BU VATAN KİMİN?

Bu vatan toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarındır,
Bir tarih boyunca onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir.

Tutuşup kül olan ocaklarından,
Şahlanup kan akan ırmaklarından,
Hudutlarda gaza bayraklarından
Alnına ışıklar vuranlarındır.

Ardına bakmadan yollara düşen
Şimşek olup çakan, sel olup coşan
Huduttan hududa yol bulup koşan,
Cepheden cepheyi soranlarındır.

İleri atılıp sellercesine
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine,
Şu kara toprağa girenlerindir.

Tarihin dilinden düşmez bu destan,
Nehirler gazidir, dağlar kahraman,
Her taşı yakut olan bu vatan,
Can verme sırrına erenlerindir.

Gökyay'ım ne desen ziyade değil
Bu sevgi bir kuru ifade değil,
Sencileyin hasmı rüyada değil
Topun namlusundan görenlerindir...

ORHAN ŞAİK GÖKYAY
(1902 - 1994)

Bu Vatan Kimin?, S. 3-4

COŞAR KOÇ YİĞİTLER COŞAR

Coşar koç yiğitler coşar
Taştan taş ceylan koşar
Bu diyarda arslan yaşar
Oh oh oh oh taze güller
Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller

Edirne'yi Ardahan'ı
Kars'ı Erzurum'u Van'ı
Tokat, Sivas, Erzincan'ı
Oh oh oh oh taze güller

Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller

Karadeniz'in uşağı
Efeler bağlar kuşağı
Konya'nın altın başağı
Oh oh oh oh gonca güller
Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller

Adana'nın güzel yolu
Yeşiller bürünmüş Bolu
Baştan başa Anadolu
Oh oh oh oh taze güller
Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller

Urfa, Mardin, Diyarbakır
Maraş'ın bülbülü şakır
Ispartam var güller dokur
Oh oh oh oh taze güller
Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller

Denizli'de Pamukkale
Antalya'da gür Őelale
Dumlupınar'da meŐale
Oh oh oh oh taze g ller
Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller

Daimî'nin güzel yurdu
Ankara'yı Atam kurdu
Samsun, Rize, güzel Ordu
Oh oh oh oh taze g ller
Ne güzeldir bizim eller
Eser ince serin yeller.

 ŐIK DAIM 
(1932 – 1983)

ÇUKUROVA KOŞMASI

Ben Çukurova'yım
Ovaların, bereketin anası
Denizim ak
Güneşim sıcak ,
Bilebilir misin?
Sen
Destursuz giren yabancı
Alabilir misin başağımın altın rengi
avuçlarına
İnsanların perçinli
Kaderimi yazgımı
Silebilir misin?

Ben Çukurova'yım
Ben Anadolu'yum
Ben Dünya
Dolabilir misin gönlüme
Seviler ozanı Karacaoğlan koşmasıyla
Öfkemi sevgimle yoğurdum
Anadolu'yum ben
Toprağım...

İSMAİL ARSLAN

DESTAN ANADOLU

Baştan başa destan Anadolu'muz,
Bire yedi veren toprak bizimdir.
Kıvanç ve tasada birdir yolumuz,
Dalga dalga akça şafak bizimdir.
Tarla tarla altın başak bizimdir!

Türk'üm diyebilmek bir mutluluktur,
Her mevsim yağmurlar oluk oluktur.
Ulusum her zaman mutlu çokluktur.
Ay'lı Yıldız'lı al bayrak bizimdir.
Hiç bükülmemiş bu bilek bizimdir!

Edirne'den Kars'a kadar yolumuz.
Uzar sonsuzlara elik kolumuz,
Yaprak yaprak, iek iek dalmız,
Cıvı cıvı tüten ocak bizimdir.
Barışa açılan kucak bizimdir!

Zorlu bir savaştan şerefle çıktık,
Eskinin yerine yeniye aktık.
Devrim ışığını Samsun'da yaktık.
Yedi düvel ordularını yıktık,
Atatrke arpan yürek bizimdir!

şAHİNKAYA DİL
(1931 -1998)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Ağustos 1991, S: 476, S. 105

"EGEMENLİK KAYITSIZ-ŞARTSIZ ULUSUNDUR"-

Bahım Sultan Türbesindeki karadut misali
Ya masmavi — tekmil güneş
— ya bembeyaz — silme karda

Bir kavruk ağaçtır Anadolu — yaşı
unutulmuş
Kökü köylerde — meyvası okullarda

Kaldırılan kazanlardan — âsi ve eşkiyâdan
Süregelen savaşlardan arta kalan dullarda

Yaprak uğultusu değil — gök gürültüsü değil
En eski soluğu toprağın — davullarda

Ordular dökülmüş — kervanlar kırılmış
— sevdalar tükenmiş
Ona varan — ondan geçen
— ondan çıkan yollarda

Karanlığa— korkuya — kana batmış
Gün olmuş — kelleler sallanmış dallarda

Ama sevgiler ölesiye imiş
— doyasıya imiş dostluklar
Hacı Bektaşî Veli'yi kucaklayan yıllarda

Ve ustalar ustası Ahi Evren — Ulu Debbağ
Yirmidört ayar kardeşliği ile akıllarda

Bir Yunus Emre gelmiş — eğlenmiş —
göçmüş
Taptaze rivayeti tam dokuz şarda

Bir Dede İsmail Efendi — Beethoven'le
çağdaş
Yenmiş ve güzelleştirmiş ölümü — fasıllarda

Haramzadedir aslını inkâr eden
Samurda değil keramet
— aşiret çadırındaki çullarda

Yüzlerce kral ve imparator — 37 padişah
Ve derken — (egemenlik)
kayıtsız — şartsız kullarda.

NÜZHET ERMAN
(1926 - 1996)

Hem Hürriyet-Hem Ekmek, S. 25-26

ESKİ ANADOLU YOLLARI

Ben o yolları iyi bilirim Ferhat
Elimde bavulum
Çok geçtim o yollardan
Hep taşındım uzak köylere
Tek başıma, yapayalnız
İçimde tutuşmuş düşlerle

Ben o yolları iyi bilirim Ferhat
Kıyılarında karınca yuvaları,
Tek-tük çakır dikenleri, sarı çiçekler,
Tozlu cihiz otlar ortalarında

Bilirim o yollar sessiz uzar
Hüzünler taşır sırtında

Ben o yolları iyi bilirim Ferhat
Sazlık alanlarından geçtim
Gün batımlarında,
Önümde tosbağalar akşamın soluğunda
Ay yoldaşım oldu bazen
Turnalar eşlik etti bana

Ben o yolları iyi bilirim Ferhat
Hangi yolcudan kalmış
Kim bilir üzerindeki izler
Pazardan mı dönmüşler,
hasta mı götürmüşler
İzlerin dili tutuk
Kimler gelip geçmiş, kimler...

Ben o yolları iyi bilirim Ferhat
Yüreğimde sevgi, o yollarda
Karanlıktan aydınlığa koştum hep
Dinleyerek bozkırım kederini,
Esrikleştım tarla kuşlarının şarkılarıyla
Ufkumda mutlu yarınlar çiçeklendi.

M. GÜNER DEMİRAY

(1940 -)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Mart 2001, S: 591, S. 299

GELGELELİM

Anadolum böyledir,
ses vermez ha deyince.

Gelgelelim,
Sakarya'yı bilirsen,

düşünürsen!..

ARİF DAMAR
(1925 - 2010)

Günden Güne, S. 113

"İLK KURŞUN"UM BEN ANADOLU'DA

Ben,
Hasan Tahsin'im İzmir'de.
"İlk kurşun"um ben,
İlk yumruğum.
Gözlerinde vahşet,
Ağızlarında salya,
Çıkıyordu topraklarımıza,
Bir sürü palikarya.
Gençtim, yürekliydim, atılgandım,
Kaynadığı zamandı kanımın.
Çektim tabancamı,

Tam alnının ortasından vurdum saldırganı.
Bir kıyamettir koptu Kordonboyu'nda.
Ben yaktım ilk ateşini özgürlüğün.
"İzmir'in içinde vurdular beni."
Ölmedim.

Ben, Sütçü İmam'ım Maraş'ta.
Korudum namusunu kadınlarımın
Elde bıçak, elde sopa, elde taş,
Kattık önümüze gâvuru,
Söküp attık Maraş'tan.
Çıktık kalenin burçlarına,
Diktik bayrağımızı.
Vuruldum bir kahpe kurşunla,
Düştüm bir çınar gibi,
Vatan toprağına,
Açık gitmedi gözlerim.

Ben, Şerife Bacı'yım Kastamonu'da.
"Mustafa Kemal'in Kağnısı" derlerdi
kağnıma.
Mermi taşırdım Ilgaz'dan, Ankara'ya,
Tozlu yollarında Anadolu'nun,

Geceydi.
Alın yazım gibi kara bir gece.
Kar yağıyordu Ilgaz dağlarına.

Bir rüzgâr esiyordu bıçak gibi.
Parçalanmıştı tırnakları öküzlerimin,
Kana bulanmıştı toprak.
Gitmiyordu kağnım.
Yol uzun,
Vakit dardi.
Kurtlar uluyordu uzaklarda.
Ne gelen,
Ne giden vardı.
Çaresizdim.
Yırttım fistanımı,
Sardım öküzlerimin kanlı ayaklarını.
Gayrı bana yol mu dayanırdı ağıam,
Sürdüm kağnımı,
Yürüdüm, Ankara'ya doğru...

ÖZBEK İNCEBAYRAKTAR
(1933 -)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Haziran 1997, S: 546, S. 549-550

MEZOPOTAMYA

Ben Mezopotamya!...
Asya'nın nazlı kızı.
Bereketin, bolluğun ve sevdaların diyarı...
Sevgi ve kin,
Öfke ve hırs,
Savaş ve barış bende anlamlandı.
Bende vücut buldu ruh,
Tarih benimle başladı..

Özgürlük göbek adımdır,
Dağlarımda ve ovalarımda,

Zümrüt yeşilinde
Ve güneşin sihirli renklerinde,
Rüzgârın o karşı konulmaz,
Muhteşem ritminde bir kısrak olur,
Fırat'la yarışır,
Dicle'de dinginleşirim..
Nemrut'ta kara kartalın kanatlarında
Tanrılara meydan okurum...
Eridu'da Gılgameş olur, Enkidu'yu
ehlileştiririm,
Hammurabi olur 282 ile düzen getiririm...
Tanrıça İştâr benimle aşık atamaz,
Çünkü özgürlük ve sevdanın pınarı benim..
Çünkü ben Mezopotamya'yım
Asya'nın nazlı ve biricik kızı.

Güneş;
Önce
Ve en güzel bende doğar.
Yayılr çekinmeden,
Çırılçıplak dolanır gün boyu
Ovalarımda, dağlarımda...
Kah bir kelebeğin kanadında,
Kah yeni doğan bir kuzunun yanbaşımda,
Bazen tohuma duran bir çiçeğin
tomurcuğunda

Bazen de İzlo'nun doruklarında akşamı
getirir...
Vedalaşırken batımda,
Mor gecede ayın en güzel yüzüne emanet
eder beni,
Ertesi günde buluşmanın sevgi ve
coşkusuyla...
Çünkü ben Mezopotamya'yım
Güneşin ve ayın maşuku..

İnsanlarım mert ve sevecen,
Çünkü benim suyumu içtiler,
Ekmeklerinde, sevgiyle büyüttüğüm
başaklarım
Ayrılarında, sütümle beslediğim,
Mis kokulu otlarımın tadı var...
Çünkü onlar benim çocuklarım,
Ruhları bende bedenlendi...
Özgür, mağrur ve sevgi dolu..

En iyi bağbozumları bende olur,
En iyi şarabı, en tatlı şırayı ben veririm
Belki de bundandır,
Benim topraklarımda aşk,
Sevmek ve sevilmek,
Şarap tadında olur...
Bundan değilmi ki;

Babil Kralı Nabukodonosor,
Sevdası için Mardin'den Şamran'larla
Şıra akıttı yüzlerce mil aşâğılara,
Bundan değilmi ki,
İskender Zınnar'a;
Prenses Fahriyye ve Ravza cennet
bahçelere,
Şad Buhari Mardin'e yerleşir..
Timur, Kustus, Antonius ve daha nicesi,
Bu sevdanın peşinde topraklarıma kan
bulaştırdılar...
İhanet ektiler topraklarıma;
Kelepçe vurdular çocuklarımin
gözyaşlarına...
Dağlarımda ağaç bırakmadılar, çıplak kaldım,
Utanırım.. ele güne karşı,
Utanırım.. aya, güneşe karşı
Çünkü ben Mezopotamya'yım,
Asya'nın nazlı ve özgür kızı..

İbrahim bende doğdu,
Sin Mabedi'nde aya ve yıldızlara yakarırken
doğruyu buldu...
Zarathustra, Mani ve Yezidiliğe ben ilham
oldum,
İlk Hıristiyanlara ben kucak açtım

Lorna ve Anastisiupolis ile, İslam'ın yolunu
ben açtım
Dermetinan'da Hacı Kemal,
Kosar'da Hoca İhsan, Selman-i Pak ve
niceleri İslam dediler;
Moşe Bar Kifo, Hanna Dolabani;
Hammara'da, Deyrulzafaran'da, Mor
Mihail'de Mesih demediler mi?
Ekmeğim, suyum ve güneşim hepsine
yetmedi mi?
Yetmedi mi? Zeytinim incirim ve narım..

Utandırım anamdan, kardeşlerimden,
çocuklarımdan
Utandırım güneşten, aydan ve rüzgârdan...
Utandırım aç yatan bebelerden, dedelerden,
Utandırım el kapısında iş dilenen civanlardan,
İçtiği suya pislik bulaşmış analardan,
babalardan utanırım..
Çünkü ben Mezopotamya'yım
Asya'nın nazlı ve mağrur kızı...

NECAT İLTAŞ

SENİ... ANADOLUM, UMUDUM

Seni bıçkın günlerimin bıçağı
seni çağla tadıyla ağzımda
seni hasret günlerimin bucağı

seni tülü gibi sarındım yeryüzünün
seni sarındıkça dişlenip koparıldım
seni üzgünlüğün, seni sürgünlüğün
seni erginliğin ellerinde büyüttüm

seni sular gibi yorulmaz
seni ufuk gibi oyulmaz

seni elik gibi eğilmez
huylarımla duruttum

yanıkların yârem olur sızılar
dorukların çarem olur tozular
nice ko yiğitler ölümlerde kuzular
seni kavgalarda arıttım

seni gelinimin duvağı
seni baba huyum, dal budağım, yâr dudağım
seni haylazlığım, kurnazlığım, sırbazlığım

seni tadım tadım
seni adım adım aradım bin diyarda
seni kuştan sordum, yaştan sordum, taştan
sordum
seni sakınmayıp belasından sözümün
seni usanmayıp tekrar tekrar baştan sordum

bebelerin çukurlara sürüklenmiş dediler
bileklerin duvarlara iliklenmiş dediler
anaların acılara yörüklenmiş dediler
seni dudağımda kilitlenmiş diştan sordum

içten sordum, dıştan sordum
meraklara kozalanmış düştan sordum
tetik tetik yangınlara körüklenmiş

kar altında filizlenen nice nice işten sordum

karalanmış satırlarım, ahdım benim, bahtım
benim
zulümlerin katığı, acıların fetihi
bin rengi bin yaradan süzülmüş öksüz
karacası dünyanın
yüreğimin beşiği
yurdum benim
Anadolu'm
umudum.

Ekim 1988, Wuppertal

NİHAT BEHRAM
(1946 -)

Hayatın Şarkısı, Toplu Şiirler, S. 414-415

SUSAN ANADOLU

Çatlamış topraklar üzerinde yürüyorum
dudaklarım kanıyor
kuru ağaçlar durgun akşamda
senin gözlerinde görüyorum Sivas'ı
Erzincan'ı
gecenin sarktığı toprak evlere iniyorum
çıra alevinde oturuyor Döne bacım susarak
alıyorum yüzünden karanlık keder bulutunu
hiçbir hazin türkü onları ağlatmıyor
mutsuz da olsalar

Dağlarda ırmaklarda bitkisel bir yaşantı
eğitim görmemiş insanlarım
düşünmeyi öğreniyorlar
rüzgâr yanığı yüzlerinden geçiyor yirminci
yüzyıl
sen içkilerle girerken akşamın turuncu
bulutuna
dikenli otlarıyla geçiyor uzak bozkırlarım
haberin var mı toprağın altındaki
köylerimden
dokuz bin yedi yüz köy yirmi dört saat
gecede
beyinlerinin kıvrımlarından geçmemiş daha
gün ışığında gelen bir okul penceresi
oysa çekilerle dolu türkülerde duruyorlar
saçlarını unutmuş
sakallarını unutmuş uzakta doğuda
gözlerimi yaktılar göğüs tahtam paramparça
ufukta Tortum uzun bir çizgi mutsuz
bırak beni Orta Anadolu unuttum ağlamayı
kerpiç bir baca gibi düşünüyorum bulutlara
karşı
Karacaoğlan'dan öğrendim doğa sevgisini
bir gözümde Siirt öbür gözümde Bitlis Muş
ateş yakacağım uzak kıyılarında senin

gelip duracaklar gözbebeklerimde gemiler
Rizeli ıslak bir akşam bırakacaklar
avuçlarıma

Diyarbakır'ın anlattıkları ak kâğıtta kara yazı
mağarada yaşıyorsunuz öküz keçi koyun
beraber
kara akrep karayılan cümle haşarat
yanınızda
ötede dadaşların bebeleri mavi boncuk
uzun süre dalıyorum Erzurumlu bir
kulübede
kızgın bir akşam giriyor içeriye ansızın
uzakta yırtıcı kuş gözündeki parıltı
isli bakracın ateşine tutuyorum kitabımı
Pir Sultan Abdal'dan beri susuyorsun
Sivas'ta.

ÖMER FARUK TOPRAK
(1920 - 1979)

Büyük Türk Şiiri Antolojisi 1, S. 538-539

TÜRKİYE

Türkiye, Türkiye dağlarını duman almış,
üzümler memleketi, tütünler memleketi,
Türkiye, Türkiye çok gülmüş, çok ağlamış,
sabırlı, bağı yanık insanlar memleketi.
Bulut gibi köpürmüş topraktan bereketi,
pehlivan dağlarında şafaklar büyümüş
ve o nehirler delirip gür gür gelirler
bir şarkı gibi dağdan denize yürümüş.

Sen Türkiye'sin, sağdıcım, kirvem Türkiye.
İnsanların, insanların, ah senin insanların,

morca gözlerinden öpsem, namuslu
gözlerinden,
Asiye'm işveli, Hatice fistanı dal işlemeli,
sen kırk köyün içinde şanlı Zeyneb'im.
Şahani vurdular yirmi yaşında, köprü
başında
gel yılmaz Mahmud'um, gel Bilâloğlan.
Arabamın atları, deh deh deh aman da,
ha burası Karadeniz, gemiler yatar limanda,
deryalar aslanı şem-i bahri Kâmil Reis,
bu insanlar senden gelir, sana gider,
tarlaya savrulmuş buğday gibi Türkiye.

Sen Türkiye'sin, ekmeğim, tuzum Türkiye.
Omzumda mavzer, koynumda çevresin
ve kıl heybemde taze lor peyniri.
Gök rengi süt, karanfil rengi şarap,
batan güneş gibi bakır taşkömürü
ve rüzgara vermiş saçlarını nefti ormanlar
ve köylere karşı sarışın harmanlar.
Ferik elması, kavun, karpuz, dut ve kayısı,
fındık da sende, ceviz de sende, badem de
sende,
alnımın teri, gözlerimin nuru Türkiye.

Sen Türkiye'sin, evim barkım, köyüm obam
Türkiye.

O senin ifte arşılı harp görmüş şehirlerin,
sahilde Mersin, yayla türküsü Konya.
Adana'nın yolları taştan, yola çıkıp
Maraş'tan
ezanla birlikte vardık bir akşam Urfa'ya.
Bursa'nın, ya Bursa'nın ufak tefek taşları,
uçan yıldızı dondurur Ardahan'ın kışları.
Erzincan'da bir kuş var kanadı gümüş pul
pul
ve göğre kılıç gibi çekmiş minarelerini
şehirler padişahı canım İstanbul.

Türkiye, Türkiye, ay'lı yıldız'lı Türkiye,
sen Mehmed'sin omuzların Anadolu yaylası,
Aladağlar, Toros'lar dev gibi gövden,
Sen şehid oğlu, şehid babası,
sana selam olsun dünya'dan, hürriyet'ten...

ATTİLA İLHAN

(1925 - 2005)

Bir Avuç Kıvılcım, S. 77-78

UYANAN DOĞDUKÇA ANADOLU'YA

Bir koşuk koştum yürekten Anadolu'ya
Azalan ormanının belki öksüz geyiği
İşitti özgür havası dağlarımdaki geceyi
Vurunca ay bir yıldızla gönlümce suya...

Kuştu kopan Ege'nin mavisinden Ağrı'lara
Umut gözümdü uyanan doğdukça
Anadolu'ya
Kirpiğimde eriyen karlarının suyu
Karıştı bin anıyla Sakarya'da sulara...

Tunç yüzlü çiftçiler gördüm Bozkırda toprağı
süren
Sırtında yavru analar baktım pamukta elleri;
Yollar boyunca çocuklar düşümde kalan
gözleri...
Düşündüm yöntemci ulular gücümü
birleştiren.

Duydum sesini nasıl uğulduyordu uygarlığın
Tözüyle toprağımın yosun taşları derinden;
O insanca türküsüydü bir çobanı yüzyılların
Bölüştüğüm yeşil zeytin eskimiyen
gözlerinden;

Çıkardım İyon'dan Hitit'den baktım ellerimde
yeni
Açılan peçelerden güler yüziyle bir yarın
Bir kız gördüm Kütahya'da işlerdi güzelliğini
Yazmaların çinilerin hahların oyların...

Taşar kentine köyüne sıcak kanca
Anadolu'mun
Yayılan Anıtkurgan'dan bir ışık var
Ankara'da

Tükenmez bir "radyum" dur ki gözleriyle
yanar orda
Işıtır sonsuzluğa ülkemi geleceğini
yolumun...

HALİL KOCAGÖZ
(1930 - 1984)

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi
Mayıs 1962, S: 128, S. 679

VATAN DESTANI

O kadar dolu ki toprağın şanla,
Bir değil, sanki bin vatan gibisin.
Yüce dağlarına çöken dumanla
Göklerde yazılı destan gibisin.

Hep böyle bulutlar içinde başın,
Hilâli kucaklar her vatandaşın.
Geçse de asırlar, tazedir başın,
O kadar leventsin, fidan gibisin.

Çiçeksın, bayılır kuşlar kokundan,
Her dalın bir yay ki zümrüt okundan,
Müjdeler fısıldar Ergenekon'dan:
Bu sese gönülden hayran gibisin.

Ey bütün cihana bedel Türk ili,
Açtığın cenklerin yoktur evveli,
Tarih bir nehir ki coşkundur seli,
Sen ona nispetle umman gibisin.

Bir yandan hep böyle taştın, köpürdün,
Bir yandan cefalı bir ömür sürdün,
Fakat ne derece ezildinse dün,
Şimdi gene tunçtan kalkan gibisin.

Bir insan nihayet kemikle ettir,
Bu et, bu kemiğe can-ı hürriyettir.
En büyük hürriyet cumhuriyettir,
Demek ki şimdi sen bin can gibisin.

Ey ana toprağı, ey Anadolu!
Açıldı önünde terakki yolu.
Hamdolsun her yanın bereket dolu,
Cennette bir yeşil meydan gibisin.

Yeni bir ay ördün al bayrağına,
Girdin en sonunda irfan bağına,
Medenî hayatın nur ırmağına
Ezelden susamış ceylân gibisin...

HALİT FAHRİ OZANSOY
(1891 - 1971)

Hayat, C. 1, nr:6, 6 Kanun-i sani, 1926, S. 9

YARI KÖROĞLU – YARI KARACAOĞLAN

Beğenmiş – yurt edinmiş ama
Gazi Ertuğrul oğlu Osman

Bizim değil sanki Anadolu
Anadolu – eşittir – ter – toprak ve kan

İstemiş yalnız – (Al – bu da senin) –
dememiş
Bunca bey – bunca sultan

Sular var – azgın – gem vurulmadık
Demir var – petrol var – karanlıkta parlayan

“Hey gidi deve anlarıyla uzayan yollar”
Yine uzak Erzurum – yine uzak Van

Çakmaklı tüfekte kıcı kırık kağı
Mangal gibi yürektir Osman’dan kalan

Hastalık – fıkarcılık – gariplik
Düşmanlık – kalleşlik ve yalan – dolan

Az çekmedi kahrımızı – hâlâ çekiyor
Böyle memlekete can kurban

Yörüklük var serde – kıl çadırılı
Dağlardır – hürriyettir bizim olan

Sırasında zeybek – sırasında Bektaşî
Sırasında Nasrettin – göle maya çalan

Biz şair milletiz
Yarı Köroğlu – yarı Karacaoğlu.

NÜZHET ERMAN
(1926 - 1996)

Hem Hürriyet – Hem Ekmek, S. 51-52

Not: Bu e-kitap siirparki.com sitesi tarafından ticari olmayan kişisel kullanımınız için yayınlanmakta olup onu bilgisayarınıza indirebilirsiniz ancak kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması, satılması hususu Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir.

Derleyen: Semiramis Kanbak

www.siirparki.com